HET VERLEDEN

DOOR ELIZE F. RUTGERS

Ze zaten dicht naast elkaar op een overschaduwde bank en keken verrukt naar de overzijde van een snelvlietend, in het helle zonnelicht zilverig glinsterend riviertje, waar tegen een zachtplooienden heuvel een huisje stond, begroeid met weelderige glycine; tusschen het fijn-bladerige groen hingen sierlijke, paarse trossen, bengelend heen en weer bewogen in den aanzwevenden, zoelen wind.

Heel haastig was het gegaan tusschen hen beiden; zij hadden elkaar vluchtig leeren kennen, waren haastig verliefd geworden, haastig getrouwd en heel haastig vertrokken, om de lange huwelijksreis te maken.

En de dagen haastten zich ook; zij duurden niet lang genoeg om hen al het schoons te laten genieten, dat het leven hun bood.

Haar hand rustte lichtjes in de zijne en hun oogen verlieten telkens het wondermooi natuurtafereel, om elkander aan te blikken.

„Her!"

„Wat is er, liefste?"

„Ik wou je wat vragen."

„Ik luister."

„Maar mag ik?"

„Of je mag? Natuurlijk!"

„Mag ik alles vragen, wat ik wil?"

„Alles!"

„En je belooft, dat je niet boos zult worden?"

„Ik zal niet boos worden, dat beloof ik!"

„Daar nu! Je bènt al boos!"

„Ik? Hoe kom je erbij, vrouwtje?"

„Dat hoor ik aan je stem!"

„Je vergist je werkelijk. Waarom zou ik boos zijn?"

„Je stem klonk zoo. . . . zoo ongeduldig."

„Misschien. . . ."

„Nu, ga verder! Misschien. . . ."

„Misschien kwam dat, omdat je zoo lang werk hebt, om tot je eigenlijke vraag over te gaan!"

„Goed, ik zal niets vragen. Het hoeft niet meer."

„Toe, Liesje, vraag mij asjeblieft alles, alles wat je wilt! Ik zal niet ongeduldig meer worden; ik ben alleen maar niet gewend, dat je zooveel omwegjes noodig hebt, om iets aan mij te vragen, aan mij! Dat bevreemdde mij en zoo. . . Is het zoo iets ernstigs?"

Zij aarzelde een oogenblik, keek hem schuins-op aan en vroeg toen, verdere omwegjes versmadend:

„Heb je wel eens van iemand anders gehouden dan van mij?"

„Van iemand anders?" deed hij verbaasd, handig tijd winnend om het terrein te verkennen.

„Ja, van iemand anders!" herhaalde zij met een toontje van ongeduld. „Is dat zoo gek? Ik bedoel natuurlijk niet gewoon houden, maar liefhebben, verliefd-zijn. Ben ik de eerste vrouw, die. . . ."

„Ik ben nooit tevoren verloofd geweest, dat heb ik je al verteld!"

„Dat is geen antwoord op mijn vraag. Verliefd en verloofd zijn is niet hetzelfde. Je kunt, al was je nooit verloofd, toch al wel twintigmaal verliefd zijn geweest!"

„Nu, . . . twintigmaal. . . !"

„Dus je was het wèl!"

„Dat beweer ik niet!"

„Waarom zeg je dan zoo. . . . „nu, . . . twintigmaal". Daarin ligt duidelijk opgesloten, dat je het feit erkent, maar alleen dat getal wel wat te hoog vindt!"

„Je hadt advocaat moeten worden, Lizzy!" schertste hij. „Wat zou je je tegenpartij altijd netjes in het nauw weten te praten!" — „Vind je mij dan niet dom?" — „Dom? Je bent het slimste vrouwtje, dat ik ken en, wat meer zegt, het liefste en het mooiste erbij!"

Zij schikte dichter naar hem toe; in zijn luchtigen toon klonk zooveel echte, warme teederheid, dat zij zich ontroerd voelde en hem een liefkoozend woordje toefluisterde; zijn antwoord deed haar het voorgenomen verhoor vergeten.

„Kom," sprak zij een oogenblik later, „het is tijd, om terug te keeren, anders moeten we ons zoo haastig kleeden voor het diner."

Arm in arm slenterden zij terug naar het hotel, van waaruit ij hun tochtjes en wandelingen ondernamen.

Des avonds, in gemakkelijke, rieten stoelen op het bij hun kamer behoorende balkon gezeten, en genietend van de geurige koelte, die de daghitte verdreven had, babbelden zij met loome, zachte woordjes en maakten vage plannen voor de volgende dagen, plannen, waarvan dadelijk weer afstand werd gedaan, als invallende gedachten hen een andere richting uitstuurden.

„Nu mijn vraag van vanmorgen!" bedacht Lise plotseling.

„Je vraag?"

„Hou je niet dom, je weet heel goed, wat ik bedoel. Je ontkomt er toch niet aan, wees daarvan verzekerd!"

Hij zuchtte.

„Zucht je? Beteekent dat, dat je mij vervelend vindt?"

„Wel neen, lieveling! Zuchtte ik heusch? Dat was dan zeker toevallig!"

„Nu, zeg dan eens eerlijk, Her, maar heel eerlijk, hoor, of je wel eens verliefd bent geweest!"

„En je zult mijn antwoord gelooven?"

„Ja."

In hevige spanning keek zij hem aan.

„Vóór ik jou ontmoette, Liesje, ben ik nooit verliefd geweest."

„Heusch niet?"

„Heusch niet! Ben je nu tevreden?"

Hij stak zijn hand uit, niet anders denkend, dan dat haar vingertjes zich terstond daarin zouden nestelen, maar hij wachtte tevergeefs; zij keek ernstig voor zich uit, volstrekt niet verheugd, zooals hij gemeend had, dat zij doen zou.

„Liesje!"

„'t Is goed!" sprak zij met een mat stemmetje. „Ik weet het nu."

„En?"

„Wat èn?"

„Ben je nu niet blij, dat je hart daaromtrent gerust kan zijn?"

„Blij, omdat mijn man zoo koel en hard is?"

„Wat zeg je?"

Hij meende haar niet goed verstaan te hebben.

„Ja," herhaalde zij, „koel en hard!"

„Ik. . . ."

„En zoo weinig behoefte aan liefde heeft, dat hij zes-en-twintig jaar geworden is, *zes-en-twintig*, zonder dat zijn hart ooit door een vrouw getroffen werd?"

Hij zat geruimen tijd sprakeloos door de volkomen onverwachte uitwerking van zijn woorden; het scheelde niet veel, of hij had hardop gelachen, maar hij wist, dat zijn lief kind-vrouwtje door niets zoo geprikkeld werd als door wat zij spotten met haar gevoelens noemde en hij verbeet dien ongelukslach; eindelijk begon hij, zich zwakjes verdedigend:

„En jijzelf dan?"

„O, dat is heel wat anders! Ik ben een vrouw en ik ben pas negentien jaar en je weet, dat ik op een kostschool ben geweest, waar wij als nonnetjes leefden; ik wist niets van liefde of verliefdheid af, vóór ik jou ontmoette. Maar jij, je bent een man, je bent al zes-en-twintig, je was vrij, je kwam overal en ontmoette veel vrouwen, je was voortdurend in de gelegenheid, om verliefd te raken. Je moet dus wel erg koud en gevoelloos zijn!"

„Het spijt je dus, dat ik op dat gebied een schoon boekje heb?"

„Och!"

Beiden zwegen, ieder van eigen gedachten vervuld.

„Eigenlijk ben ik niet heelemaal eerlijk geweest, Liesje!" sprak Herman tenslotte met weifeling in zijn toon.

Zij zat plotseling rechtop in haar stoel.

„Dat is niet mooi van je!"

„Och, dat heeft niets te beteekenen."

„Jawel, ik moet het weten!"

„Het is lang geleden!"

„Vertel het mij toch maar!"

„Het is de moeite niet waard!"

„Je moet het mij vertellen, Her!" drong zij nerveus aan. „Je moèt! Ik heb daar recht op!"

„Recht?"

„Je zeker, recht! Een vrouw heeft recht op het verleden van haar man!"

„Je gebruikt zulke groote woorden! Het verleden! Alsof. . . ."

„Waarom zei je dan eerst, dat er niets te vertellen viel?"

„Ik dacht zoo gauw niet aan dat geval van. . . ."

„Van? Toe nu, Her, praat toch door! Laat mij niet telkens zoo lang wachten!"

„Kalm zijn, Liesje! Wind je niet zoo op! Ik heb inderdaad, vóór ik jou kende, veel, heel veel van een meisje gehouden, zooveel, dat ik mijn leven voor het hare gegeven zou hebben. Dat zijn geen ijdele praatjes, want zij is eens in het water gevallen en, hoewel ik niet zwemmen kan, ben ik haar nagesprongen en heb haar gered met gevaar voor mijn eigen leven."

„Was ze mooi?"

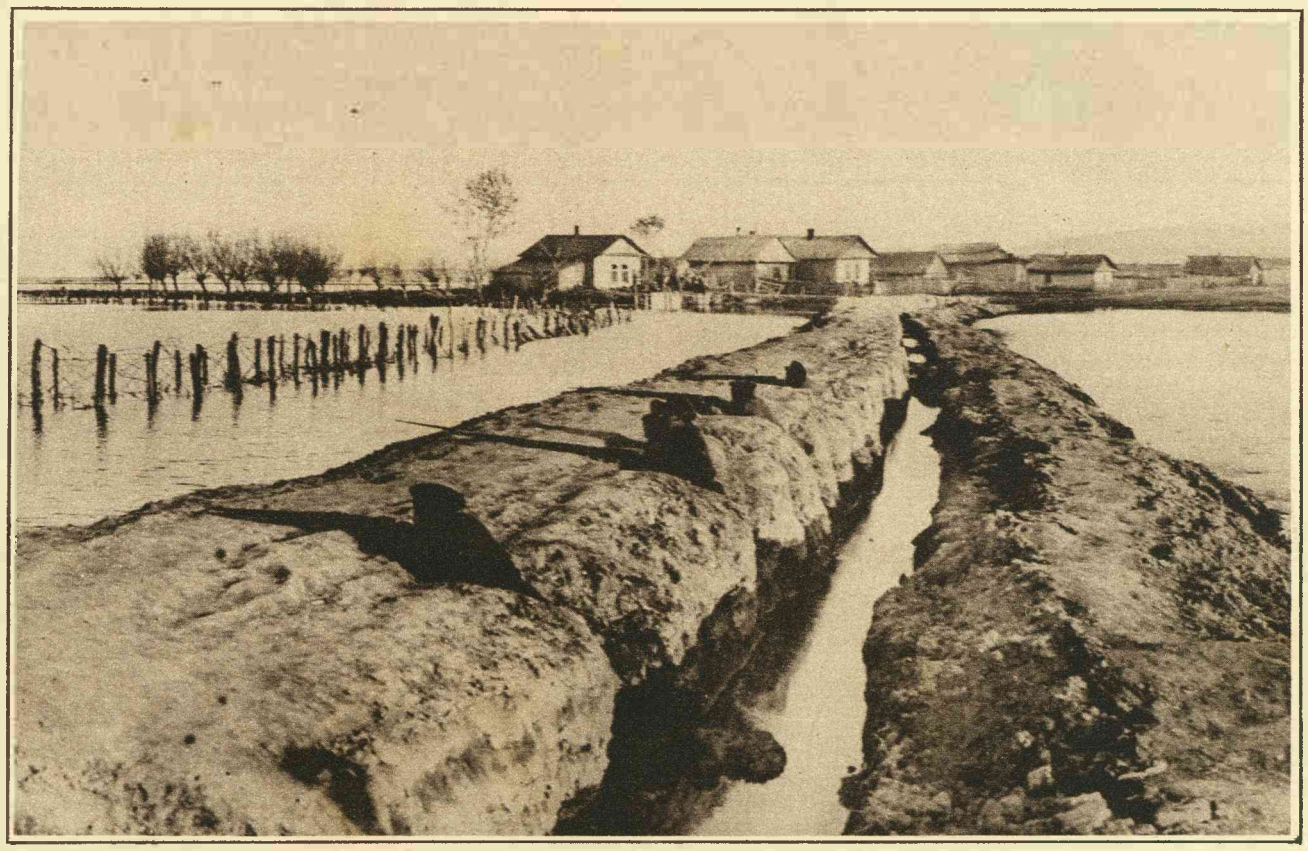

VAN HET BESARABISCHE FRONT IN ROEMENIË.

Wij brengen onzen lezers hierboven een tweetal interessante foto's van het Besarabische front in Roemenië. De bovenste geeft een idee van het reusachtig moeilijke terrein, waarop aldaar gestreden wordt. Het is één uitgestrekt moeras, waarin de stellingen (aarden dammen met uitgegraven gedeelten, waarin de mannen uren achtereen op den loer liggen) zich uitstrekken. De afbeelding beneden geeft een gezicht op de stad Isacea met haar armelijke van stroo-daken voorziene huisjes.